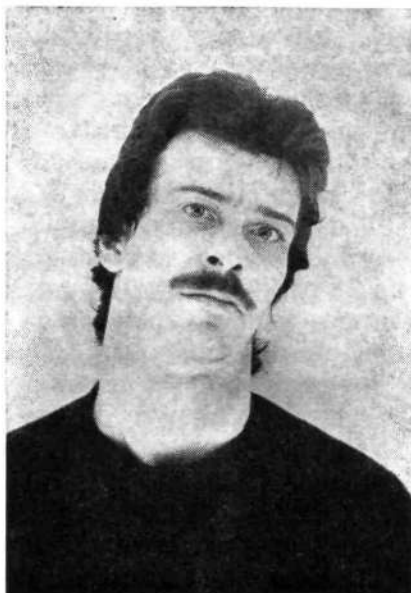

IZ LIRIKE MLADIH

Tugomir
Zatefel

**Ostani tak,
kot si**

V VINU . . . Za polovico svojega obupa
odgovarjaš sam,
za drugo polovico pa,
ki jo nosi slepi svet,
išči krivca v pergamentih
in po zapuščenih zakristijah pod tramovi.
Zaman umiraš v prazni veri
kot glasnik prekletih,
saj so te že zdavnaj ubili in
odveč je spraševanje KAM?
Noben izvir ne rani zemlje,
da bi potem umrl,
pa se vendar vsak izgubi v pohoti prostranstev.

V želji, da bi se daroval,
si očrnil sebe, mater, zgodovino . . .

Obrni kamen, najdi razvalino,
saj zanjo si se žrtvoval
in ne veruj v podobo onostranstev,

ki nisi si poti do njih utrl.
 Želja ni opeka, da bi jo metal v glavo,
 pesem je le tolažilna oporoka,
 sonet je le življenju posojilo —
 predpogoj za nehvaležnost dedičev
 in znamenje za desetobratovsko slavo.
 Življenje te je na pogubo obsodilo!

In ostani tak, kot si:
 neznaten, toda večni!

... NI RESNICE

VTISI ... Postaja.
 Ostaja.
 Polnočni ekspres —
 poln prezrtih duš
 in izzetih, prodanih teles
 drsi dalje v globino vsakdana.

Petek.
 Težka noč.
 Poleti pogosteje,
 pozimi redkeje
 srkajo razmajani kupeji vase
 očete črede bosonogih razcapancev,
 ki se globoko v balkanski zamaknjenosti
 oklepajo čvrstih stegen
 redko nasmejanih mater.
 Tem se oči sušijo in jim
 koža od sivine časa poka,
 napete so v nenehnem hrepenenju
 po možu, bratu, sosedu, naključnem sprehajalcu ...

Polnočni ekspres ima ob prihodu 125 minut zamude.

Spim s tvojo ženo v času vikenda.
 (Vse v imenu najinega prijateljstva)

Postaja.
 Ostaja.

Od januarja do decembra
se skoraj vsi zvrste
in le malokatera žena
ostane krčevito trda,
popolnoma nepotešena.
Liter cenenega žganja,

napol krvava kura,
sir in sveža čebula . . .

Nikar ne vpijte na vse grlo:
»GASTARBAJTERSKA KULTURA«!

. . . NAKLJUČNEGA SPREHAJALCA

PESNIKU . . .

Poznam te zabuhle obraze,
ki se skušajo skriti v pepelu časa
a se preveč samozadostno svetijo,
da bi jih pepel lahko prekril.

Že od nekdam se opirajo na prazne fraze
in misleč da le oni so popolna rasa,
ogenj za tiste — druge netijo!
A nekoč jih bo moj verz zdrobil.

Na žalost so bili plodni
in so vzgojili spake,
ki vsiljujejo nam gnile, nepotrebne misli,
katerim se razum samo smeji.

Razglasili so se za junake,
a so njihovi obrazi tako kisli,
da se že od daleč vidi:
KATASTROFA JIM GROZI!

Plehka misel ne more dolgo biti vladar
— postane debeli glavi v sramoto
in ljudem, ki jim navideznih preprek ni mar,
tudi takšna gnila misel ni v napoto.

. . . V SPOMIN

NE SPRAŠUJ Kamorkoli vržeš svoj pohlep,
 POPOTNIK ... povsod so že bili grobovi,
 zato ne goji v toplih gredah upov,
 da predniki so ti bili bogovi.

Obljube, ki so jih dali heroji bolni,
 so kot Črtomirova razbita vojska
 in nikar se v nebogljeni duši ne sprašuj,
 odkod prihajajo vsi obnemogli klovni.

Obrni pesem sebi v srce,
 naj se v razdrtih nočeh,
 v katerih ni prostora za dve življenji,
 svoje moči in divjosti zave.

Pomoč je v takšni noči nepotrebna
 in sence cvetja ujetega v rastlinjaku
 naj te ne hranijo s prevaro,
 da ti laži upogibajo kolena.

Ne zardevaj kot kmetica v mesečini.
 Ne bodi gobec skremžen, svetohlinski!!
 Udari s črko, pesmijo, z besedo
 in se nikar v povprečnosti ne slini,

... KAJTI TVOJE GRGRANJE JE VOLKOVOM NERAZUMLJIVO

ALI SE SPLAČA ... Odrezal sem svilen trak
 z njenega zapuščenega spomina
 in se skozi rešeto spitanih teles
 odpravil v past,

kjer so me čakali
 čarobni dnevi pozabljenja.
 Ostati sem želel v resnici
 vsaj do konca dne.

Ni me mogla odvrniti
 režeča bolečina,

in hlad odvrženih odmevov
je bil rosa na obupa rast

kljub temnemu, svinčenemu spoznanju,
da zame tukaj ni vstajenja.
Pot vodi povsod,
a mimo razbitin nikdar ne pride.

A treba je najti vsaj luknjo,
če ne že izhod iz mlina,
in vreči tovor gneva
prestrašeni pošasti v obraz

ko bo določala čas pogube
rastočega hrepenenja.
Kje je konec resnice,
Mar to sploh kdo ve?

Če me niso strli spomini
in reke popitega vina
in me ni sežgala neužita sreča
osrečevanja, ne oblast,

me ne more prekriti
plahta težkega kamenja.
Ne more me zgrabiti veter
in me ne sme!

Ubiti vonj kamelij,
je to še vrlina?
In po strašni poti
stekati se v večnost, v slast,

kamor te preganja sla
nepotešenega življenja?
Naj sanje same v vetrovnih nočeh
preko trupel lete!

... METATI SENCO Z BALKONA